

Prva laž.

Kje si pa bil Zvonko, da te ni bilo tako dolgo iz šole?“ —

„Gospod katehet so nam kazali jaslice.“ je odgovoril Zvonko nekam boječe, in glas mu je bil negotov, tresoč. Po vsem životu mu je zagomezelo, in nehote je povetil oči; lica pa mu je podplula temna rdečica. Strah ga je bilo lažnive besede. V duši mu je odmevalo kakor votel glas iz groba: „Greh . . . greh . . . Vsaka beseda je bila zlagana in to — materi . . .“

Hotelo se mu je, da bi stekel k materi, pokleknil in jo prosil odpuščenja.

Južina ni šla Zvonku v tek. Popustil je kruh in se začel učiti. Ko se je zmračilo, je sedel k oknu in je gledal snežni ples tam zunaj. Oj, kako so ga drugekrati veselile te razigrane snežinke; a danes — danes mu vzbujajo le žalost. Nekam čudno ga nagiba to poigravanje h kesu, k priznanju. Joj, zakaj je to storil? Lagal? Zakaj si je nakopal to moro? Nikdar več, nikdar več . . .

V sobo je stopila mati.

„Mama!“

„Česa želiš, Zvonko?“

Tedaj je stopil Zvonko k materi, po njegovih vročih licih so zapolzele svetle solze, solze živega, resničnega kesanja . . .

„Mamica, odpustite; niso nam kazali katehet jaslic, ampak — zaprt sem bil . . .“

Kakor bi se mu odvalil težak kamen od srca, tako je postalo Zvonku lahko v tem trenutku. Samo, da je povedal, potem naj že pride, kar hoče.

Toda, ni se zgodilo tako, kakor je pričakoval Zvonko. Mamica ni vzela šibe; tudi pokarala ni Zvonka, ampak dvignila ga je k sebi in ga celo poljubila na rosno čelo, ker je odkrito povedal.

„Toda glej, da ne storiš nikoli več kaj takega — to je greh!“

„Nikoli več!“ je ponovil Zvonko glasno in odločno. In odtedaj drži storjeni sklep.

Ivan.